„Danskeren,"
ET NYHEDS- OG OPBYGGELSES-BLAD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA,
udgivet af
Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebraska.

„Danskeren" udgaar Onsdag i hver Uge.
Pris pr. Aargang:
De Forenede Stater $1.50. Udlandet $2.00
Bladet betales i Forskud.
Bestilling, Betaling, Adresseforandring ete. med Undtagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres
Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afhandlinger og andre Artikler — sendes til dets Redaktør:
A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter.

Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til der stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danskeren"s Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk, som averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

Det er mesterligt hvorledes nogle Talere og Skribenter forstaar at strække det ud; — men jo længere de strækker det, desto tyndere bliver i Regelen Indholdet. Aa, giv os lidt mindre Kvantitet og lidt mere Kvalitet — please. Et Bytteblad.

Formanden for „American Association of Foreign Language Newspapers", Mr. Louis N. Hammerling, skriver til os og udtaler den Forvisning, at vi i disse Krigstider vil gøre vor Del, blandt andet for at gøre Livet for vore Soldater i Felten saa behageligt som muligt. Saa ligger der en Henstilling, at vi sammen med andre fremmedsprogs Aviser sætter os i Spidsen for at indsamle en stor Julegave til Soldaterne, for hvilke Penge der saa skal købes ønskelige Artikler „saasom Skraatobak, Røgtobak og Cigaretter." Vi tillader os at henstille til Mr. Hammerling, at han henvender sig til Amerikan Tobacco Trust om et Offer i den Retning.

Transportering af berusende Drikke. United States Justitsminister Gregory har sendt følgende Instruks til Sagførere i Landets Tjeneste: Loven om Transportering af berusende Drikke gør det til Forbrydelse at „transportere berusende Drikke i Mellemstatshandel, undtagen for videnskabelig, sakramental, medicinsk og mekanisk Brug, ind i nogen Stat eller noget Territorium, hvis Love forbyder Tilvirkning og Salg af berusende Drikke som Drik," selv om Statens Lov ikke forbyder Importering eller endog tillader Importering af berusende Drikke i visse Kvanta. Al Transportering er forbudt, enten den saa sker ved offentlige eller private Transportmidler, i Bagage eller paa ens Person.

Fra Santhal-Missionen skriver „Santhal-Missionæren" for Aug. under et Billede af Missionær O. Skat-Petersen med Hustru og ældste Datter: „Past. Skat-Petersen, der sammen med sin Hustru og ældste Datter begav sig paa Hjemrejse i Maj, har virket som Missionær i Santalistan siden 1902, med et Aars Ferie i Hjemlandet i 1911—12. Næst efter Bodding var han den ældste i Tjenesten af de nuværende Santalmissionærer. Da han var en dygtig og trofast Missionsarbejder, vil det føles som et Tab paa Missionsmarken, at han af Helbredshensyn maatte rejse hjem (til Danmark). Men til Gengæld vil han og hans Hustru i Hjemlandet blive en kraftig Støtte for Santalmissionen, om Gud, som vi haaber og beder, vil give dem fornyet Helbred.

Maximillian Hardens Blad „Die Zukunft", som for en Tid siden blev beslaglagt, og hvis Udgivelse blev forbudt paa ubestemt Tid af de tyske Autoriteter, skal atter være begyndt at udkomme. Og Hr. Harden siges at skrive, at Tyskland bør afstaa visse Landsdele for at undgaa fremtidige Konflikter — f. Eks. Elsas-Lothringen til Frankrig og Trentino og Triest til Italien. Han siger ogsaa, at Socialdemokraterne bør belave sig paa at overtage Regeringen i Tyskland og være villige til at erstatte Uretfærdigheder, som foregaaende Regeringer har begaaet imod andre Nationer. Polen bør genoprettes, og der maa gives Slesvig Anledning til at bestemme, hvor det vil høre hen i Fremtiden. — Saa meget som disse Udtalelser end kan ligne Harden, saa er det vanskeligt at begribe, at et Blad med slige Udtalelser skulde kunne slippe igennem den tyske Censur.

Et Indbydelseskollegium med Biskop Tandberg i Spidsen paa 22 Medlemmer, tilhørende de vigtigste religiøse Foreninger og Retninger i Norge foreslaar, at alle troende i Landet samler sig Søndag den 26. Aug. til Ydmygelse for Gud og til særskilt Bøn om, at vort Folk — enten det behager Gud at spare os for Krigen, eller han tillader, at vi føres ind i den — maa se, at Herrens Frelse sigter baade paa rigere aandelig Velsignelse og Vækkelse til sand Gudsfrygt og nyt Liv. Det overlades til enhver Forsamling (Menighed) og Organisation at træffe den bedste Ordning med Hensyn til Mødetid, Fællesmøder o. l. paa denne Dag efter egen nærmere Bestemmelse.

„Reform.

Den 13 Søndag

Det er kun et Par Søndage mere, saa samles vi atter om Kirkens gamle Evangelium om den barmhjertige Samaritan — om den trængende Stakkel, der laa ved Vejen — og det slutter med de Ord: „Gak bort, og gør du ligesaa."

Det er den Søndag, da der gennem en Aarrække har været lagt et Offer i mange af de to dansk lutherske Samfunds Menigheder her i Landet til Hjælp for Eben-Ezers Gerning blandt de syge og de forkomne.

Vi kommer atter til eder for at bede eder om at gøre det bedste, I kan for os ogsaa i Aar. Foruden at holde alt gaaende og tillige række saa langt ud, som vi plejer, vilde vi saa gerne naa at faa vort Guds-Hus op. Vi har selv besluttet os paa at strække os saa langt, det har været muligt, og I vil ogsaa nok gøre det bedste. I kan for os, saa skal vi ogsaa nok komme gennem dette Aar paa aller bedste Maade. Hvor det ikke er belejligt med et Offer paa den 13. Søndag, kan det maaske lægges ved en anden Lejlighed.

Med de bedste Hilsener og Tak fra alle Eben-Ezers Arbejdere er jeg eders i Tjenesten heng.

J. Madsen.

Lidt Bogsnak

„Dansk Luthersk Mission i Amerika" i Tiden før 1884 af Pastor P. S. Vig, Danish Lutheran Publ. House, Blair, Nebr. 178 Sider, indbunden. Pris 1 Doll. Net.

„Hvad synes du saa om Bogen?" spurgte dens Forfatter mig ved Nenahmødet. „Det kan jeg først sige, naar jeg har læst den," maatte jeg svare. Nu har jeg pløjet den igennem. Det er en god og interessant Bog med mange Oplysninger om Forholdene blandt vore Landsmænd i de for. Stater i det Tidsrum, den omfatter. Forfatteren har maattet gennemgaa et betydeligt Antal Kildeskrifter for at kunne levere os, hvad han har. Og der gaar en jævn retfærdig og saglig Aand igennem Bogen. Ogsaa vore norsk lutherske Brødre faar deres velfortjente Kredit for det samlende Menighedsarbejde, de udførte blandt de tidligst indvandrede Danske.

Kirken i Danmark gaar ikke Ram forbi, idet Forfatteren fortæller, hvorledes den ved sine Biskopper nægtede at ordinere Missionær A. S. Nielsen for den amerikanske Mission, og hvorledes den indre Mission afslog at støtte det vordende „Kirkesamfund", da Pastor A. M. Andersen som dets Sendemand var i Danmark desangaaende i 1884. Iøvrigt er det sidste ikke ganske uforstaaeligt, naar man hører, at Provst Hejberg fra Aulum var paa Missionens Møde i Viborg for at modarbejde Pastor Andersen og hans Ærinde. Og her fra denne Side søgte man ogsaa at hindre Tilslutningen. Jeg mindes, at Pastor H. Steffensen i Smidstrup fortalte mig i 1885, at da han Aaret før var bleven kaldet af Kirkesamfundet til Professor ved Skolen i Blair, fik han Brev fra den danske Kirkes daværende Formand, hvori denne søgte at paavirke ham til ikke at modtage den Kaldelse.

Pastor Steffensen erklærede dog, at det var ikke det Brev, der holdt ham fra det, men derimod hans ifrøbelige Helbred. Han troede ikke, han havde Kræfter nok for Rejsen og Lærergerningen. Den Betragtning var vist heller ikke fejl. Han var og blev til sin Død en svagelig Mand, men ikke desto mindre „Kirkesamfundet"s trofaste Ven.

Bogens Titel „i Amerika", synes jeg favner for vidt. „I de forenede Stater" vilde have passet. Den Mission, der omtales, strækker sig ikke uden for disse. Paa Side 9 læses, at Kanadas Havne ikke er amerikanske; men det kan da ikke være rigtigt.

Paa Side 51 gør Forfatteren opmærksom paa, at Pastor Grove Rasmussen, som var i de for. Stater i 1871, gjorde Ophævelser over den Paragraf i „Konferensens" Konstitution: „Bibelen er eneste Kilde for kristen Tro, Lære og Liv." Denne Indvending fremkom vel, fordi Gr. Rasmussen var paavirket af det grundtvigske Skriftbegreb. Det er jeg ikke. Jeg kan som ærlig Mand paa luthersk Vis bekende, at jeg tror, at den hellige Skrift er Guds Ord. Og jeg kan ogsaa kalde Skriften en Kilde saadan i al Almindelighed, fordi den som et Naademiddel overrisler Menneskelivet med Velsignelse i Strømme. Men i en Bekendelse eller Konstitution vilde jeg kvie mig ved at bruge Ordet Kilde om Skriften eller om de andre Naademidler. Kej, Kristus, Menighedens Hoved og Herre, han er Kilden, Livsfilden og bør alene nævnes saa; han er Klippen, hvor Bundvældet er, og Naademidlerne er Ledninger, Kanaler, hvorigennem de levende Vande tilflyder os, Østkar, med hvilke vi øser, af hvilke vi drikker Naadens kvægende Vande. I Jeremias 2, 13 kalder Gud sig „den levende Vandkilde."

Ved Bogens Slutning har Past. Vig følgende klassiske Udtalelser, som vore Børn egentlig burde lære udenad: „Der er (i den dansk am. Mission) udført et Storværk af Smaafolk, et Storværk, som naar alt kommer til alt, maaske ikke har ret mange Sidestykker i den danske Kirkes Historie." — „Kirkens Kraft baade til Bevarelse og Udvidelse er først og fremmest Guds Ord og dettes levende Brug i Hjem Skole og Kirke. I samme Grad som Kirken forsømmer Guds Ord enten ved Fortielse eller ved at sætte noget andet i dets Sted eller ved Siden af det, i samme Grad vil dens Arbejde hæmmes og svækkes. Thi Herren har sat sin Kirke til sit Ords Bærer, og i samme Grad som Kirken er tro mod denne sin Opgave, i samme Grad vil ogsaa Herren velsigne dens Arbejde — og har gjort det indtil nu — ogsaa i den danske Mission i Amerika. Det kan kun den undgaa at se, som med Villie lukker Øjnene." —

Jeg anbefaler uden Forbehold Bogen „Dansk Mission i Amerika" til størst mulig Udbredelse; den burde findes i hvert dansk Hjem i baade Amerika og i Danmark.

* * *

Paa Aarsmødet i Luck, Wis., 1915 blev nedsat en Komite til at udgive et Jubilæumsskrift for den for. Kirke for dette Reformationens Jubelaar. Denne Komite, som har været i Virksomhed for at udgive „Dansk Luth. Mission i Amerika", udtaler i Bogens Forord det Haab: „At den for. Kirke vil finde den os stillede Opgave fyldestgjort ved dette lille Skrift." Naa ja, det saa jo ogsaa saadan ud paa Neenahmødet, at man var fornøjet med denne Bog som Jubilæumsskrift. Takkeforslaget gik igennem som „smeltet Smør." Men selv om mit Ord er som „en Røst i Ørkenen", saa maa jeg efter min Overbevisning sige: det Haab glipper for mit Vedkommen! Jeg kan ikke anerkende denne Bog som Jubilæumsskrift. Som saadan anser jeg det som forfejlet. Jeg er glad ved Bogen og anbefaler den paa det bedste, men trods Kirkedagsbeslutningen saa ser jeg saaledes paa Sagen, at Komiteen har ikke løst sin Opgave paa en fyldestgørende Maade.

Jeg tænker her paa det Jubilæumsskrift, som t. Eks. den norske Synode udgav paa sit Jubilæum for nogle Aar siden. Jeg har ikke Bogen ved Haanden, jeg har heller ikke glemt, at den rettede en ikke forsvarlig Sigtelse mod den for. danske Kirke, men som Jubilæumsskrift var Bogen et Pletskud, hvorimod vor Komitees ikke engang er en Træffer; det flyder en hel Menneskealder ved Siden af.

Et Jubilæumsskrift for os i dette Herrens Aar skulde ganske fort have paapeget den lutherske Reformations Storværk i sine Hovedtræk, dernæst have vist os, hvorledes Reformationen blev den danske Kirkes nationale Eje ved dens dygtige Talsmand i Danmark, Hans Tausen, Peter Plade o. a. og tilsidst fremholdt, hvad Herren har øvet i den for. danske Kirke til Guds Kirkes Opbyggelse og vort Folks Frelse.

Se, et saadant Skrift vilde have været i Samklang med Jubelaaret og været med til at stemme Hjerterne til den Tone: „Store Ting har Herren gjort imod os, derfor blev vi glade!" Den Jubeltemning kan omtalte Skrift ikke virke.

Jeg er dog glad ved, at man har kaldt Bogen med det Navn, man har, og ikke den for. Kirkes Forhistorie, som først bebudet. Thi Navnet Mission rammer Sagen, Forhistorie ikke, i hvert Fald ikke uden ad lange forklarende Omveje.

Ivar Marius Hansen.

Brev fra Japan.

Nr. 92.

Pintsen i Shimonoseki.

(Fortsat.)

Forleden fortalte jeg om de fem Kvinder, som Pintsedag indlemmedes i Herrens Menighed i Shimonoseki. I Dag skulde jeg fortælle lidt om, hvorledes de 6 Mænd blev ført til Herren.

Fujimoto, en ung Mand, der nu arbejder ved Jernbanen, gik i sin Tid til Søndagsskole i Kobe et halvt Aars Tid; Moderen, som døde tidlig, var Kristen. Senere kom han til en af de mest udbredte Shinto-Sekter, „Guldglanslæren, og gik i dens Søndagsskole; men saa meget havde han dog lært tidligere, at den ikke var god. Saa holdt han sig borte fra alt, indtil han i Fjor Efteraar „tilfældigvis" kom ind i Kapellet. Siden den Tid har han været der saa ofte, som Lejlighed gaves. Da Kanamori holdt sine ekstra Møder dersteds, var han en af de unge Mænd, der sammen med de Kristne satte alle Kræfter ind paa at faa saa mange med til dem som muligt. Men det har kneben en Del med at faa regelmæssig Undervisning. Han kunde ikke komme til Overhøring sammen med de andre; vi maatte da tage ham ene, han var imidlertid saa sløj, at Miura spurgte ham, om han var syg; nej, det var han ikke, men nu havde han arbejdet uden at sove i 74 — fire og halvfjerdsindstyve Timer!!! Jernbanemændene arbejder i 24 og hviler 24, men denne unge Mand havde maattet tage en Kammerats Plads paa sin Hviledag, saa det blev tre Døgn i Træk med et Par Timers Ekstraarbejde (der selvfølgelig ikke betales). Japans Jernbanemænd er ikke slet saa fordringsfulde som Amerikas!

Maruyama arbejder ogsaa ved Jernbanen; han mistede sin Fader, da han var 6 Aar; under sin Opvækst var han ofte Moderen til megen Bekymring, uden at han nogen Sinde tænkte videre paa det; han har taget Afgangseksamen fra en buddhistisk Mellemskole her i Kurume, men nu, efter at han var kommen til Jernbanen, havde Tanken om hans tidligere Opførsel plaget ham meget; han blev urolig og søgte efter noget, han aldrig kunde finde; Tvivl angreb ham da og sløvede ham; men saa kom han til Kanamoris Møder; her hørte han for første Gang en Prædiken, men den viste ham ogsaa fuldstændig, hvad det var, han manglede, og hvor han kunde faa det. Siden den Tid er han saa bleven regelmæssig undervist af Miura.

Goto er en ung Manufakturhandlerlærling, der tidligere var hos en kristen Manufakturhandler; der hørte han en Del, saa han fik ikke saa lidt Kundskab, men at det særlig gjaldt ham, kom han aldrig til at forstaa. Ved Kanamoris Møder lærte han imidlertid at indse sin Synd, og ogsaa at hans egen Kraft aldeles ikke slog til i Kampen mod den. Den gamle Kundskab kom ham nu til Hjælp, og han vendte sig til Herren og til den lutherske Kirke.

Kishima er den tredie unge Mand, som er ansat ved Banen; ligesom Fujimoto har han gaaet til Kirke hos Miura temmelig regelmæssig siden i Fjor Efteraar; en halv Snes Gange havde han ogsaa besøgt andre Kirker der i Byen. Skønt han aldrig havde hørt et Ord om Kristendom før, blev han i den Tid stærkt grebet af det, han hørte, og overbevist om, at hvad Bibelen lærte var Sandhed; det var dog først ved Kanamoris Møder, at han tog den Bestemmelse, at nu skulde det ikke udsættes længere. Hans Bestemmelse blev bestyrket ved, at han erfarede paa sig selv, at Herren hørte Bønner.

Nishimoto er Lærer ved Borgerskolen tæt ved Kapellet (ligesom den unge Miss Kawamura) og som saadan en af dem, der følte sig kaldet til at modsætte sig Kristendommen. Saa en Dag, eller rettere Aften sidste Vinter kom han forbi Kapellet; der var vor lille Bankfasserer Shimaoka paa Vagt efter hver forbigaaende, et lille venligt Ord i Ærmet, et høfligt Ord og Shimaokas uimodstaaelige Smil gjorde Resten: han sad og hørte en Prædiken, blev helt interesseret, Shimaoka opfordrede ham til at vente lidt bagefter og tales nøjere ved, saa fik han en Bog med hjem; da det gryede ad Dag, læste han fremdeles i den. Sin Moder havde han tidlig mistet, og Faderen var alvorlig syg i Fjor, saa han var paa Forhaand meget interesseret overfor Spørgsmaal om Fremtiden. Ved Kanamoris Møder blev det Fremstillingen af Kristus som vor Stedfortræder, der rørte ham, saa han overgav sig til Herren. Han udtalte, at han havde meget at kæmpe imod; der var saa meget, som vilde trække ham nedad, men han erfarede ogsaa, at det var godt at samles med de Kristne i Kirken, der var Opmuntring, Hjælp og Varme. Det gør saa godt at høre, at selv de unge Kristne erfarer Betydningen af det hellige Samfund, skønt vi endnu ikke har noget populært, gangbart Udtryk for det i det japanske Kirkesprog.

Swaya er rimeligvis det mærkeligste Menneske, jeg endnu har døbt, han er ogsaa den første af sin Slags døbt i vor Kirke herude. Han er nemlig en forhenværende Forbryder, straffet ikke mindre end otte Gange. Som ganske ung kom han til Tokyo for at studere, men Pengene slog ikke til; idet han saa kom i med slette Kammerater i samme Stilling, begyndte han med at rapse Smaating, blev grebet og fængslet, kom ud, rapsede igen, fængslet igen o. s. v.; da det altid var Smaating, det gjaldt, var hans Fængsling gerne et Par Uger eller en Maaned; men da det kom til ottende Gang, blev Dommeren træt af det og gav ham otte Aar. Det gjorde ham næsten rasende, da han syntes, at det var en himmelraabende Uretfærdighed at skulle sidde 8 Aar for en Ubetydelighed. Han svor Hævn og udøvede den mod alle, der kom ham nær, dels ved direkte Overfald, dels ved at anstifte Sammensværgelser og Strejker. Af den Grund blev han flyttet fra Fængsel til Fængsel for ikke at gøre for megen Skade ved at blive for godt kendt. Saaledes kom han ogsaa til Saga. Her talte Fængselsinspektøren ham til Rette en Dag, og sagde bl. a.: „Du er slet ikke saa fordærvet et Menneske, som du lader til, men du vil ødelægge baade dig selv og andre ved den Maade, du opfører dig paa. Du tror din Straf uretfærdig, men de mange Gentagelser gav Dommeren Ret til at idømme dig den, da du jo slet ikke forbedrede dig. Tænk dig nu godt om. Du er endnu en ung Mand, naar de otte Aar er til Ende, og du kan drive det til, hvad det skal være, om du begynder nu." Han indsaa det fornuftige i, hvad Manden sagde og begyndte straks paa det Herkulesarbejde at omskabe sig selv. Han drev det ogsaa til, at han blev anset som en eksemplarisk Fange i alle Retninger, der havde vundet sine Forsattes Tillid, før han havde udtjent. Han fik deres Anbefalinger, og ved Hjælp af dem blev han ansat som — Forretningsfører ved et Hjem for løsladte Fanger i Shimonoseki. Det var som saadan, at han flere Gange kom til den Bank, hvor Shimaoka er Kasserer, for at have Penge; Shimaoka blev interesseret i ham og indbød sig selv til et Besøg paa Hjemmet for at se, om han ikke kunde vinde Indgang for Kristus der. Iwaya havde læst Bibelen, mens han var i Fængsel, men nærmest som en god Gerning eller maaske blot for Tidsfordriv; ubevidst havde den dog nok paavirket hans Tankegang temmelig betydeligt; Syndserkendelsen var temmelig god vakt, og Døden var han derfor altid bange for, da han vidste, at han aldeles intet havde at hvile paa. Buddhismen havde han studeret temmelig meget, men der var ikke en Smule i den, der havde givet ham Trygghed, intet, der kunde afvinde hans Tro; Tvivl og Frygt, Frygt og Tvivl blandet med det haabløse Arbejde paa at rense sig selv gjorde ham rede til at lytte til Shimaokas Fremstilling af Frelseren, og da Kanamori kom var han en af dem Shimaoka havde faaet med. Her var det Fremstillingen af Kristi Kærlighed, der vakte Tro, og Kristi Kors, der gav ham Trygghed, og siden den Tid har han saa været stadig Kirkegænger hos Miura og der bleven forberedt til Daab; Bibelen er bleven ham en kær Bog. Idet han har Opsigt med alle Fangerne i Hjemmet og modtager fra Autoriteterne alle, der løslades i Byen, haaber han at faa rig Lejlighed til at vidne om Kristus for dem. „Den Kristus, der kunde rense min Synd og give mit Hjerte Fred, kan ogsaa frelse en hvilken som helst Forbryder, det er jeg sikker paa," ytrede han bl. a. ved Overhøringen. Alt, han sagde, gav Indtryk af, at han havde tænkt dybt og alvorligt over mange Ting; han har temmelig store Evner, og et aabent Ansigt, der giver en Tillid til ham; viljestærk synes han ogsaa at være langt ud over det almindelige.

Ja, nu er mit Brev igen bleven længere end paatænkt, men jeg vilde gerne, I skulde kende noget til vore — og eders Folk herude. Efter Daaben samledes vi om Herrens Bord, i alt 28, i det Shimonoseki, hvor der ikke engang var paabegyndt Arbejde for to Aar siden.

Miura arbejder dog vistnok lidt mere, end hans Kræfter kan holde ud til. Han har mindst et offentligt Møde hver Dag undtagen Lørdag og ofte to; den første døbte taler undertiden ved et Aftenmøde, men han (Koyama) har travlt, saa det bliver ikke saa meget, som han selv gerne vilde. Der er en 5—6 Stykker, som for Tiden forberedes til Daab, saa vi har sendt Muto derop for at hjælpe foreløbig, da vi er bange for, at Miura skal segne under Arbejdets Byrde.

Mindes dem nu alle, baade de Kristne og Arbejderne, ikke blot en Gang imellem, men daglig! vi trænger alle til det, vi mangler alle baade Sjæls- og Legemskræfter for at kunne fortsætte det Arbejde, der nu hviler paa vore Skuldre.

Eders egen

J. M. L. Winther.

**Nebraska State Fair,
Lincoln, Nebr., 2.—7. September 1917.**

Gør Dem rede til at deltage i denne store Begivenhed sammen med Deres Venner. Det vil være Dem en sand Nydelse at se de store Udstillinger paa Agerdyrkningens, Havebrugets, Kvægavlens, Mejeridriftens og Industriens Omraader. De vil hver især være større og bedre end nogen Sinde tilforn. Der er sørget for den allerbedste Underholdning i Aar. Udmærket Togtjeneste paa Chicago & North Western Banen. Henvend Dem til Deres Stationsforvalter om nærmere Oplysning.